

Jeszenszky Zsolt: Varga Judit megtörte a csendet

2024 március 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A Magyar Péter-szekta tagjai egy feleségabuzáló, narcisztikus pszichopatát éljeneznek.

Ha ilyen volt a helyzet, akkor miért volt mellette? Miért szült neki három gyereket? Ezeket a kérdéseket sokan

tették fel az elmúlt id?szakban. A Frizbi TV-n, Hajdú Péternél lement interjút követ?en pláne. A szimpatizánsai nem értik, miért t?rte ennyi ideig, az ellenségei pedig ezzel próbálják hitelteleníteni. Láthatóan ez a kiadott narratíva a baloldalon, kiegészülve azzal, hogy „mi közünk nekünk ehhez?”.

Összegezzük!

Varga Judit egy személyes hangvétel?, érzelmekkel teli interjúban megtörte a csendet; kiállt, és elmondta, milyen manipulációkban, megaláztatásokban, verbális (és id?nként fizikaiba is torkolló) agressziókban, bántalmazásokban volt része; a családon belüli er?szak mennyi megnyilvánulását szenvedte el Magyar Pétert?l.

Mindezt egy bulvárm?sorban mondta el: pont ott, ahol az ilyesminek helye van. A baloldal azzal támadja, hogy miért teregeti ki a családi szennyest, miért meséli el a saját, személyes konfliktusait a nyilvánosságnak. Mindezt abban az álszent kérdés formájában teszik fel a balosok, hogy „ez miért közügy, miért beszél róla nyilvánosan?”.

Ne feledjük: Magyar Péter volt az, aki els?ként posztolta, hogy „? aztán sosem bántotta a volt feleségét”. ? csinált el?ször közügyet a személyes konfliktusaikból. És emlékszünk a Demokratikus Koalíció kampányára még 2020-ból? „A családon belüli er?szak nem magányügy.” Hirdetések, plakátok... Vadai Ágnes még a Parlamentbe is monoklival ment be. Most akkor hogy is van ez? Ha „vak komondor”, akkor nem magányügy; de ha egy fideszes n?vel szemben követik el, akkor magányüggé válik?

Jogos viszont az a hétköznapi, politikafüggetlen, abszolút emberi kérdés: egy okos, intelligens, m?velt, nyelveket beszél?, csinos n?, nagyszer? családanya, akiért férfiak állnának sorba, hogyan választhatott egy ilyen embert, s még inkább: hogy volt képes mellette maradni ennyi ideig?

A kérdésre a pszichológia pontos válaszokat tud adni. Sajnos a szakmai közegben és a média jelent?s részében uralkodó balos elfogultságok miatt a pszichológusok nem vállalják névvel, hogy egy fideszes n? védelmében megszólaljanak, így kénytelen vagyok én tolmácsolni a megállapításaikat.

De még csak szakmai elemzés sem szükséges: maga Varga Judit mondta el az interjúban, hogy Magyar Péter lehengerl? volt. Magabiztosságot sugárzott, ugyanakkor „hegyeket mozgatót meg” a n?ért. És a n?ket ezzel le lehet venni a lábukról. Minden civilizációs kondicionálás, a N?k Lapjában, WMN-en és társaikon el?adott magasztoskodás ellenére a n?k valójában mindig is a nagybet?s férfira mozdulnak. Akib?l stabilitás sugárzik, aki mellett úgy érzik, biztonságban lesznek, és fel tudják nevelni a gyerekeiket.

Egy grandiózus narcisztikus ráadásul kiválóan manipulál. Pont olyan férfivá változik ideiglenesen, amilyenre a n? vágyik. Mert minden eszközzel azon van, hogy kontrollt szerezzen, ehhez viszont érzelmileg kell el?ször maga mellé kötnie a n?t. Azon áll vagy bukik az egész man?ver, hogy az elején mennyire tudja elhitetni: a n?nek rá van szüksége.

Ha Varga Juditnak egy értelmes, ambiciózus és még érzelmileg is intelligens férfi volt a vágya, akkor ezt egy nagyjából értelmes grandiózus narcisztikus simán el tudja játszani hetekig, hónapokig is akár. Err?l a „love bombing”-ról részletesen mesél Judit az interjúban.

Mire jönnek a piros lámpák, az els? igazi megalázások és elindul a gázlángolás (a másik lépésr?l lépésre történ? elbizonytalanítása saját magában, saját ítéleteiben stb.), addigra kialakult egy érzelmi elkötelezettség; a n? szerelmes, szeret, és meg akar felelni.

Hiába derül ki, hogy a király meztelen, és a vonzó, lehengerl? magabiztosság mögött valójában egy egoista, hímsoviniszta, narcisztikus egyén sejlik fel, akkor sem tudják elengedni. Reménykednek, hogy majd megváltozik. A gyerek születése majd rendbe tesz mindent. Meggy?zik magukat, hogy jó, hát vannak hibái, de olyan férfias, biztos jó családapa lesz. Vagy egész egyszer?en félnek, hogy nem találnak jobbat, de legalábbis nem akarnak újra keresgélni, a bizonytalanságban lebegni. Oké, nem a legjobb, de nem rossz, el lehet viselni. Kicsit meghúzzák magukat, egy-két dolgot benyelnek...

Aztán persze minél többet nyelnek be, annál mélyebbre csúsznak. A férfi egyre arrogánsabb lesz. A gyerekek születése pedig nem helyre teszi a kapcsolatot, hanem még inkább kényszerhelyzetbe hozza, kiszolgáltatottá teszi a n?t.

Mert hiszen most már ott van(nak) a gyerek(ek). Egy válás, elszakadás neki(k) még rosszabb lenne, ?(ke)t mindenképp meg kell kímélni. Ezért a n? még több kompromisszumot köt, leginkább saját magával. Még

erősebben dugja a fejét a homokba és a hamis reménybe, hogy majd jobb lesz. És amikor néha van egy-egy olyan pillanat, megnyilvánulás, amikor a férfi kompenzál, kedveskedik, odafigyel (vagy simán csak normálisan viselkedik), azt a nő rögtön a változás jelének véli. Mert ezt szeretné hinni. Reménykedik és tőr, alkalmazkodik és behódol, tovább és tovább. Esetleg magában sírdogál néha.

Vagy megkeményedik, elfojtja az érzéseit, és a munkába menekül. Ettől időlegesen enyhül a fájdalom. Életbe lép az úgynevezett túlkompensáló coping-mód. Kialakul egy „párhuzamos élet”. Egy olyan közeg a nő számára, ahol sikeres, elismerik, mindaz lehet, ami otthon nem tud lenni: erős, határozott, büszke, vidám, igazán önmaga. Időnként a két világ konfliktusba kerül. A megalázott, elnyomott feleséget a másik közegében, a munkájában sikeres nőként kell a férfinak „elviselnie”. Vagy ebben az „állapotában” érkezik haza, és még nem alázkodik meg kellően a bántalmazó férfi előtt. Ilyenkor kapja a még több megalázást, degradáló megjegyzéseket. És kitör a balhé.

A másik eset, amikor a nőnek nem alakul ki párhuzamos élete, nem tud máshol kibontakozni, önmaga lenni. Teljesen behódol, mindent benyel. Már nem is vágyik semmire, nem is reménykedik, hogy a férfi egyszer megváltozik. Elfogadja normálisnak azt az állapotot, amiben ő teljesen másodrendű. Ez az úgynevezett önálvető coping-mód. Még arról is képes meggyőzni magát, hogy jó ez így. Hiszen mennyivel rosszabb helyzetek is vannak. (Például az első eset, ahol a nő lázad, és látványosabban szenved.)

Varga Judit karaktere, személyisége, habitusa és intellektusa lehetetlenné tette a B verziót, a totális beletörődést. Ennek valójában örülhet: az ilyen elfojtás ugyanis egyenes út a rákhoz. Mert mindaz, amit elfojt, az belülről emészti.

A túlkompensáló coping nem okoz fizikai betegséget. Ott inkább az a veszély, hogy túltolja a kompenzálást, totálisan kimerül, elveszti a koncentrációját, elkövet valamilyen végzetes hibát, esetleg baleset éri.

De hiába ismeri a szaktudomány ezeket az eseteket, és viszonylag hatékony terápiás megoldásokat is kínál rájuk, borzasztó nehéz mindezt belátni annak, aki belecsúszik egy-egy ilyen helyzetbe.

És még nehezebb kijönni belőle.

Mert ahogy újra és újra igyekszik és reménykedik, behódol és tőr, közben hoz egy csomó döntést (például gyereket vállal), ami kényszerpályára állítja, vagy legalábbis nagyon megnehezíti, hogy lépjen. Persze, a gyerekvállalás a kényszerpálya mellett öröm és áldás is, tehát bármilyen gyökér is a férj, a nő valahol mégis hálás neki, hogy megfogantatta benne az életet.

Szóval nagyon komplex helyzet egy nő számára. És bármilyen erős is az intellektusa, bármennyire is tisztában van vele tudati szinten, hogy egyre mélyebbre fúrja magát egy gödörbe, az ösztönei, beidegződései, női mivoltából fakadó hormonális késztetései viszik tovább az önsorsrontás útján.

Varga Judit minden elismerést megérdemel; nemcsak mert sokáig kitartott, elviselt és tőrt, a lehető legjobban megkímélve a gyerekeket, de azért is, mert végül lépni mert. Bevállalta rövid távon a még nagyobb szenvedést azért, hogy amint azt a riportban is elmondta, szabad ember lehessen. Méltósággal, békével. És a lehető legkorrektebb módon nem elvenni, elperelni igyekezett a gyerekeket, hanem valamiféle egyezsége jutni, hiszen akármilyen görény is emberileg a volt férje, attól még szükségük van a gyerekeknek az apafigurára az életükben.

És végül: miért győlölködnek most még jobban a Magyar Péter-szekta tagjai Varga Juditra? Mert pontosan a hitükben ringatja meg őket. Magyar látványos politikai profilját, a hazugságot veri szét, és mutatja meg a valóságot.

Oké, de miért nincs a szektatagokban sem emberi méltóság, sem józan ész, hogy belássák és beismerjék: egy feleségabuzáló, narcisztikus pszichopata zászlója alá álltak be? Mert az óriási kognitív disszonanciát okozna. Belső ellentmondást a valóság és között, ami a fejükben van. A kognitív disszonanciára pedig érvédő mechanizmusokkal reagál az agy. Megmagyarázza saját magának, hogy neki van igaza, és a valóság hazudik. És meg is erősíti önmagát. Ez jelen esetben konkrétan így néz ki:

Érzelmi elzárkózások a szektatagok fejében: 1. Utálom a Fideszt. Varga Judit fideszes. Folyomány: utálom Varga Juditot. 2. Magyar Péter azt ígérte, legyőzi a Fideszt. Folyomány: imádom Magyar Pétert. Valóság: Magyar Péter éveken át alázta és bántalmazta Varga Juditot. Vélelem a szektatag fejében: Magyar Péter egy hűs.

A valóság és az érzelmi elzártságok között feloldhatatlan ellentmondás áll. Ezt az ellentmondást megszüntetendők, beindulnak az érvényes mechanizmusok: 1. Varga Judit hazudik. 2. Magyar Péter ártatlan. 3. Magyar Péter abuzáló viselkedése nem számít, mert éppen a Fideszt készül legyőzni (és ez felülír mindent). 4. A Varga Judittal mint nével szemben atrocitások nem számítanak, mert ő fideszes.

És ezzel a szektatag megerősíti magában az érzelmi elzártságokat (utálja Varga Juditot, imádja Magyar Pétert); a kör újraindul, és pörög végtelenítve.

Varga Judittal szemben [megértők vagyunk](#), mert tankönyvi esete a bántalmazó kapcsolatból kitörni nem képes nek. De bármennyire nehéz is, próbáljunk megértők lenni a Magyar Péter-szekta tagjaival is. Ők ugyanis szintén tankönyvi esetei a szektatagoknak.

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló